

Even in een ander licht

Deze column is geschreven door Irene Heim, zij is sinds 2005 integratief kindtherapeute. Ze behandelt kinderen die om welke reden dan ook uit balans zijn.

Vanaf deze zomer is SIRE de campagne gestart 'Laat jij jouw jongen genoeg jongen zijn?'

Jongens en meisjes zijn gelijk, maar niet hetzelfde. Veel jongens houden van stoeien en ravotten maar worden hierin geremd; thuis en op school met alle gevolgen van dien.

De campagne kreeg een bak commentaar over zich heen. Men trok vergelijkingen met meisjes, want ook meisjes kunnen gek zijn op stoeien of in bomen klimmen. En hoe zit het met de rustige jongens die helemaal niet van ravotten houden?

Ik denk zelf dat SIRE allesbehalve bezig was met het stigmatiseren of in hokjes stoppen maar wel een terechte alarmbel deed rinkelen. In de twaalf jaar dat ik werk als kindtherapeute zie ik ook dat jongens soms flink last kunnen hebben van de regels op school, thuis of op sportclubjes. Ik herinner mij een jongen van 13 die regelmatig de klas uit werd gestuurd omdat hij te beweeglijk zou zijn. Van zijn docente moest hij rustig en stil op een stoel zitten. Daarnaast zag zij liever niet dat er bij het buitenspelen geduwd of gestoeid worden. En ook liever niet in de plassen gestampt mocht worden, want daar werd de klas zo vies van. En o ja, ook liever niet met de afgewaaiden stokken zwaardvechten. Dat kon namelijk best eens verkeerd aflopen. Ook veel ouders geven de voorkeur dat zoonlief op de bank met een tablet zit in plaats van een boomhut te maken waardoor hij vies en gehavend thuis kan komen. En hoe vaak stoeien vaders of moeders eigenlijk nog met hun zoon?

Wat zou er gebeuren als we dat rustige en

nette meer zouden loslaten? Wat zou er gebeuren als we eens meer toegaven aan de oerbehoefte van de jongens? Hoe zou het zijn om ze wel met die stokken te laten zwaardvechten of vies laten worden? Worden ze er slechter van of ontwikkelen ze zich juist vele malen beter door de ruimte die is ontstaan?

Oerbehoefte kunnen verschillen per persoon maar ik denk dat op een andere manier naar jongens kijken en de touwtjes op een bepaalde manier meer te laten vieren, je verrassende dingen kunt constateren. Jongens kunnen zich meer gezien en gehoord voelen, krijgen daardoor minder straf en er is meer ruimte voor leren en creativiteit.

Laten we een keer in een ander licht naar jongens kijken en per jongen kijken of hij echt (ook fysiek) krijgt wat hij nodig heeft.

Ps; zal ik de volgende column de meiden maar in het daglicht stellen om sekse-discriminatie te voorkomen? ;)

Advies Scouting

Ik denk dat op de Scouting al superveel aandacht wordt geschonken aan het fysieke deel waar jongens veel behoefte aan kunnen hebben. In bomen klimmen, hutten bouwen, kampvuur maken, superleuk allemaal. Maar hoe mooi zou het zijn als je de brug ook naar thuis kan maken? Hoe kun je kinderen motiveren om ook thuis lekker buiten te zijn, te stoeien of een boomhut te maken? Als je de brug van Scouting naar thuis kunt maken, ben je bezig met integratie en sla je naar mijn idee twee vliegen in een klap!

